

¿Qui ha tingut al seu costat, durant la seva estança aquí? El cacich y 'ls seus comparsas, poch en número y cada día mes escorreguts. A Badalona un grupo de aquells que ventilan a tiros y ganivetadas las qüestions locals: y ningú mes!... ¡Valent apoyo per un govern que blasona de regenerador!...

Convé que ho sápigam els de Madrid, empenyats en inflar el bot del separatisme: las causas del disgust de Catalunya son las mateixas causas qu' engendran semblant disgust en el resto de la nació. Si hi ha a Catalunya qui las aprofita y preten caracterisarlhas cantant *Els Segadors*, no vol dir aixó que sigan distintas en la seva essencia.

Del catalanisme no se 'n cantaria gall ni gallina, si Espanya tingués un govern amant de la justicia y de la moralitat y impulsador de todas las milloras políticas, económicas y socials que te dret a exigir un poble modern: si todas las aspiracions del nostre poble no 's vejessen sistemáticamente burladas; si 'ls que han ocasionat las catástrofes que ha sufert Espanya, en lloch d' empenyarse en continuar el tiberi, se haguessen resignat a descartarse de la vida pública, quan no a pagar la pena corresponent als seus errors y a las sevas culpas.

No: del catalanisme no se 'n cantarà gall ni gallina, el día que 's realisi la necessaria revolució que a horas d' ara s' está condensant en tota Espanya.

Es a dir, el día que 'l poble, en un moment de salvadora inspiració, 's decideixi a fer llenya de tots els arbres morts, desarrelats, corcats y que ja no donan fruit.

P. K.

TANCAMENT DE PORTAS GENERAL

Dijous, seguint las indicacions del Directori de la *Unión Nacional*, van ser tancadas las portas de todas las botigas de Barcelona. Sense haver ocorregut el mes petit desordre, ni haverse comés la mes minima coacció, 'l tancament sigué general. Barcelona presentava un aspecte imponent.

Llástima que 'l ministre Dato, qu' era fora desde 'l día avants, no hagués pogut presenciar una manifestació tan important. Hauria sigut per ell un dato més de que no es sols el catalanisme, sino 'l país en massa, 'l que protesta contra la subsistencia del actual govern.

MOSAICH

Fa bé la classe treballadora mantenintse allunyada de la present lluyta entre la classe mitja explotada y el govern despilfarrador. Ni la primera li ha tingut las consideracions que 's mereixian sos esforços per enriquir-la, ni 'l segón li ha donat may la llibertat y els medis necessaris pera treballar per sa emancipació.

Pro la classe obrera no deu estar inactiva y ha de treballar sempre contra els governs monárquics. Son programa deu esser ajudar a l' instauració d' una República radical que garanteixi bé sas llibertats, y li dongui medis d' instruirse y ferse apte pera mereixer y conseguir son ideal més immediat.

No fassin cas els treballadors de falsas promesas. Quan als governs monárquics no 'ls convinga afalarlos, pera tallarlos las alas qu' avuy els donan tornaran a obrir, si convé, els calabossos de Montjuich.

Organisarse, instruirse y ajudar sempre als elements avansats en sa obra de destruir 'l odiós régimen imperant: aqueixa es la tasca qu' ha d' emprendre ab fermeza la classe treballadora.

¿Qu' es 'l exèrcit? A nostre entendre tothom qui vesteix 'l honorós uniforme militar, desde 'l humil ranxero fins al més generalíssim de tots els generals.

Creyéim, donchs, que s' equivocan quins creuhen qu' existeix un divorci entre 'l exèrcit y el poble. Ningú podrà negar la fraternitat que uneix a la classe més numerosa del exèrcit, els soldats rasos, ab la classe social més abundant, 'l element obrer.

Lo que hi ha es que alguns oficials, mal avinguts ab el desercit que ha caygut injustament sobre 'l exèrcit per motiu dels darrers desastres, en lloch d' indignarse contra 'ls polítichs monárquics que 'n foren els únichs culpables y encare tenen la desvergonya d' aixecar el cap, esbravan sas iras contra qualsevol que 'ls senyali ignocentment.

Si volen rehabilitarse davant de 'l opinió y conquistar-se 'l apreci a que 'ls fa dignes sa joventut, sa il·lustració y 'l uniforme que duhen, mal camí esculleixen alguns oficials de nostre exèrcit faltant als debers qu' els imposa la disciplina, olvidant que perteneixen a un cos que deu estar al servey de la nació, y obrant ab la poca serietat que suposa 'l afició a promoure escándols.

Y sobre tot reunintse foras dotzenas pera anar a insultar a un parell de periodistas.

El programa de Manresa, bandera del catalanisme, no pot desarrollarse en tota sa integritat y encare ab alguna ventatja més, sino baix la sombra d' una República progresiva y honrada. D' aixó duhen estarne ben convenuts tots els catalanistas.

¿Per qué no ho declaran y no 's diuhen francament republicans?

Perque 'l nom de República fa basarda a tots els elements reaccionaris que destorban la causa catalanista, allunyantne a una pila de valiosos elements que senten tant entussiasme com ells per la sort de Catalunya, y molt més entussiasme qu' ells per la llibertat dels catalans.

Mentres la gent grossa del catalanisme militant segueixi cremant ciris a Deu, al diable y a Santa Convenciencia, no podrém ab molt greu nostre, aplaudir sense reserves la campanya catalanista.

Amichs com som de que las regions estiguin completament deslligadas de tota mena d' opressors centralismes, si 'ls regionalistas catalans fossin avansats com nosaltres donariem ab gust a sa causa nostre desinteressat cop de coll.

JEPH DE JESPU.

ROU tindria gust trasant una ressenya complerta, minuciosa y detallada de tots els incidents ocorreguts a Barcelona, a Manresa y a Tarrassa, ab motiu de la visita del ministre Dato; pero haig de renunciar a escriurela, y no per falta de datos; que ab un n' hi ha hagut prou, sino perque 'l espay m' escasseja, y ademés per 'l estat escepcional en que 's troba la premsa periódica.

No podentse explicar las cosas tal com han passat es millor callarlas, que no perque la premsa no las consigní, deixaran de passar a la historia, exhornadas ab els colors vius de una palpitant realitat.

¿Qui sab si un día en el Museo de la Historia del Parch, s' hi veurá dintre de una vitrina una gran colecció de pitos!

Y la gent del porvenir, al veure'ls dirá: —Son aquells que van ocasionar a Espanya un cambi tan radical.

A pesar de la xiulada de 'l estació de Fransa y a pesar de la xiulada del Liceo, el ministre Dato va telefonar a n' en Silvela, participantli que aquí a Barcelona l' havian rebut tant bé, y qu' estava tan content de la magnífica acullida que li havian dispensat.

Y ara vejim si no fa riure, que un home que veu las cosas a través de un prisma tan fals, vingués ab la pretensió d' estudiar 'l estat de Catalunya!

Cosas que no s' explican: Els capitossos dels segadors li feyan la gara-gara. Y els segadors rasos el xiulavan.

Aixó vol dir que dintre del catalanisme hi ha una gran unitat de miras... ó bé una estrategia especial molt reconsagrada.

En el discurs del ricatxo Sr. Güell que va llegirse diumenje als Jochs Florals, se fá 'l apologia del poble suís.

Aquell poble model de civilizació y cultura, de llibertat y pau, de progrés y respecte a las lleys, ho deu tot a las sevas institucions.

Veritat que 'l Sr. Güell no va encomiar de aqueixas sino 'l particularisme que caracteriza a cada un dels cantons, respectat sempre en sos usos y costums, olvidantse de fer mérit de algunas altras particularitats essenciaíssimas, com las referents als drets democrátichs encarnats en tot el poble helvético y a la forma republicana, qu' es la mes flexible de todas las conegudas, pera garantir 'l exercici de aquests drets.

Si 'l Sr. Güell desitja mes informes sobre 'l particular, no vaja pas a demanarlos al bisbe Morgades, qu' en materia, per exemple, de la mes àmplia llibertal de cultos, flor esplendent de las montanyas suissas, ni 'n sab, ni vol saberne res.

Millor será que acudi a n' en Pí y Margall. Aquest es 'l únich que podrà posarlo al corrent de las causas verdaderas que fan del poble helvético el primer d' Europa.

El manifest de la *Unión nacional* va ser denunciat y van ser encausats tots els que 'ls suscribian.

Pero al dictarse 'l auto de presó, se va exigir a cada un d' ells una fiança sols de 500 pessetas, per concedirlos la llibertat provisional. 500 pessetas, lo menos que pot exigirse: una bicoca.

Aixó vol dir que no es tan fiero en Silvela, com acostuman a pintarlo.

Ell haurá considerat al últim, y haurá considerat

bé, que avuy com avuy la *Unión nacional* te a darrera seu a casi tot el país, guardantli las espatillas.

No se 'n saben avenir allá a Madrid de que a Barcelona no hi haja hagut ningú que tractés de coonestar 'l efecte de la mala rebuda que va tenir en Dato.

—No sembla sino—diu un periódich—qu' en aquella ciutat tothom simpatisi ab els enemichs de la unitat nacional.

Vaja, home—li dirém al tal periódich—deixis de unitats nacionals, y de romansos. A Barcelona no hi ha, ni hi ha hagut may tals simpatias. Lo que hi ha a Barcelona y a tot el resto d' Espanya es una gran y justa aversió contra 'l govern de qu' en Dato forma part, y contra tot lo que aquest govern representa.

La senmana próxima, si el tiempo no lo impide, publicarem el número extraordinari corresponent al mes de maig. Dihém si el tiempo no lo impide perque va posantse a cada instant més núvol... y qui sab lo que succehirá de aquí a dissapte.

CARTAS DE FORA.—Blancafort.—Com la major part dels vehins de aquest poble treballan al camp, envien a sas respectivas mullers a pagar la contribució 'ls días senyalats, y vels'hi aquí que al descubrirse que a pesar d' estar suprimit el recárrech transitori, el recaudador seguia cobrantlo de alguns contribuyents, s' armá una sarracina de cent mil dimonis, anant las donas a reclamar la seva devolució, y donant al ferho grans mostrás d' energia, ab lo qual se demostrá que aquí com en molts altres punts d' Espanya valen molt mes las donas que 'ls homes per demanar y exigir justicia.

Sant Martí de Maldá.—Fa cosa de un any se constituí en aquesta vila una societat de treballadors agricolas al efecte de treballar pel progrés general y 'l de la classe. Ha bastat aixó perque alguns propietaris cacichs despedissen de la feyna a tots els jornaleros associats, contantse entre 'ls que han procedit aixís 'l arcalde, un tinent d' arcalde, tres regidors, el jutje municipal y 'l suplent. Calculin ab aixó sols quin respecte mereix a aquests fulanos 'l exercici de un dels drets, el de associació, reconegut en las lleys del Estat.

Reus.—Aquí va un episodi de 'l última pelegrinació. Estava 'l *Café d' Espanya*, plé, quan la concurrencia demaná al pianista que toqués *La Marsellesa*, la qual fou cantada dos y tres voltas ab gran entussiasme per tots els que allí 's trobavan. Havent observat algú que en una taula hi havia quatre ó cinch individus condecorats ab la medalla de la pelegrinació, a pesar de lo qual aplaudian *La Marsellesa*.—¿Cóm s' enten—els hi preguntá—que aplaudiu aquest sagrat himne portant una tal medalla? A lo qual respongueren: —¿No es aquest 'l himne de la Romeria? Figúrinse 'l tip de riure que tothom va ferse veient qu' eran tan burros. Quan van enterarse de que lo que havian aplaudit era *La Marsellesa* s' alsaren y fugiren com ratas de sagristia, sense despedirse de ningú, ni del dependent; pero aquest molt amable 'ls guanyá la ventatja al peu de la porta, allargant la ma y dihentlos que 'l café valia 'l mateix preu que la medalla.

¿HO VEU?

Cálmate pues, Dato mío, reposa aquí, y un momento... parlém, com qui conta un quènto, del seu passat extravió.

Potser trobará indiscret lo que ara li vaig dí, ja que al mon al cap y al fi, Deu nos guard de un ja está fet; pero li han alsat el Cristo, y pues hi sigut profeta, vull empunyar la palmeta y darne un xiquet de pisto.

¿Qué vaig dirli al arribar? Tot, pam avant, pam enrera, tot ha anat de la manera que li vareig anunciar. Vaig dirli:—Miri que aixó no es lo que vesté 's figura, miri que la gent murmura, miri que 'l temps no está bó, miri que salta las fitas que la situació ha posat, miri que nostra ciutat no está d' humor per visitas...—

Va volguer ser testarut, obehint no se a quin plan, y ara, ja ho veu, tots cantant la cansó del tururut.

Vosté mort de desconhort, el govern mort de feresa, nosaltres morts de tristesa, es dir, casi tothom mort. ¡Vel'hi aquí 'l gran resultat d' aquest viatge portentós, pintat ab tants bells colós y ab tant bombo preparat!

¡Ay senyor Dato! ¿Per qué va acudirseli el vení? ¿No comprenia que aquí no hi tenia que fer re? ¿No veyá que aquests son días, mes que de juerga, de pena,

y que avuy la Magdalena no está per salamerías? Si vosté no va empescársel y 'l plan va donarli algú, ja pot estar ben segú de que aquest tal va rifársel.

Res de lo dit li han cumplert: ni un tiberi regular, ni una trista nota d'art, ni una mica de concert, ni un potentat á oferirli el seu palau y 'l landó, ni una sola comissió d'aquells obrers que van dirli! L'escamot assalariat de guindillas peguissés, qua tre galóns... y res més. ¡Qué espantosa soledad!

En fi, tirem'hi una estora, que un vel no sería bo, y consólis ab alló:

—*Más podía ser, señora.*
¿No es á Madrid? ¿No dorm plá, lliure de buscats fatichs?
¿No 's veu rodejat d'amichs? Donchs ¿qué mes pot desitjá?
Aixó sí, com la experiéncia s'ha d'aprofitar quan vé, per lo que podría sé apuntis una adverténcia: Quan vulgui torná á vení, no s'escolti camarillas, ni Milás ni Pantorrillas; no 's fhi sinó de mí, Per armá un mal guirigay sempre hi ha gent amatent; ab mí será diferent, jo no l'enganyaré may. M'escriu y, no tingui pó, ja desde are li previnch, sempre que 'm pregunti:—¿Vinch? jo li contestaré:—¡No!

C. GUMÁ.

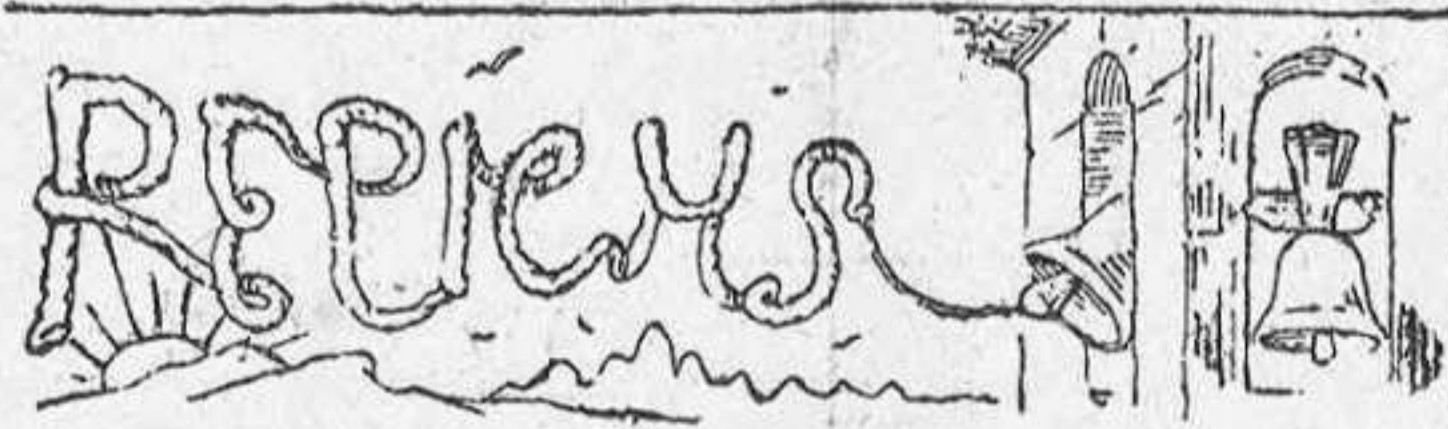
BALANS DEL VIATJE

—¡Una abressada, don Eduardo!
—Tan estreta com vulgui. Desde la de Badalona, no n'he rebut cap més.
—Apa, expliquim el seu viatge, fil per randa. ¿Ha tingut bon temps?
—No massa. Estava núvol, devegadas ha plogut, el vent xiulant...
—Encare, 'l vent, es lo de menos.
—Es que ha de tenir en compte que á tot arreu allá ahont jo anava feya vent.
—¿L'han obsequiat forsa?
—¡Molt! Tant la policia com la guardia civil s'han portat ab mí d'una manera atentíssima.
—¿Es cert que un vespre al teatro...
—Sí: la companyia no agradava, el tenor no tenía gayre veu y 'ls espectadors van ferli una manifestació de disgust.
—Pero vosté...
—¡Ah! Jo al sentir alló me 'n vaig anar. No soch bó per presenciar certas cosas.
—La prempsa, naturalment, l'haurá tractat bé.
—Ha estat correctíssima. No hi ha hagut cap diari que m'haji dit cul d'olla.
—¿Las comissions obreras?... ¿Ab cuántas ha parlat?
—Jo li diré: eran tantas las que volian venir á veurem á la vegada, que per celos y alló de á mí 'm toca primer, no senyor que 'm toca á mí... al últim no n'ha vinguda cap.
—Pero li haurán enviat alguna cosa.
—¡Ah! Aixó sí: totas m'han enviat... expressions.
—Diu que ha anat á Montserrat.
—Va ser allá ahont vaig estar mes tranquil. ¡Aquella pau, aquella quietut; lliure d'aplausos estrepitosos y d'ovacions delirants, y no sentint altres xiulets que 'ls del carril de cremallera!... Cregui que donava gust.
—Y de Tarrasa ¿qué me 'n conta?
—¡Oh! Es una ciutat pobladíssima; els carrers plens de gent, y gent activa; potsar massa.
—¿A qué 's dedican especialment?
—Tinch entés que tots son cridayres y corredors. Per lo menos, mentres jo vaig serhi, no feyan més que cridar y corre.
—La capital sí que crech qu'es bonica.
—Magnífica. Y ab un aspecte de riquesa qu' enamora. Al véurela, un hom s'explica perfectament que pagui tanta contribució com paga.
—¿Quins edificis notables hi va visitar?
—L' Hospici y l' Hospital.
—Home, ja que hi estava posat, havia d'haver anat á veure las caixas de préstamos.
—Oh! Jo anava allá ahont me portavan.
—Bé, ja 's comprén: quan un es foraster s'ha de deixar guiar pels que l'obsequian. De lo que no s' haurá olvidat es de las fábricas, ¿eh?
—¿Vol callar? Si per aixó 's feya la festa.
—¿N'ha vist algunas?
—Una d'estampats, teixits y filats, y un'altra de gafets y gafetas.
—Deu ser curiós aixó dels estampats. ¿Com ho arreglan? ¿Ho ha vist?
—Prou! La tela primer s'estampa, després se teixeix...
—Y després, naturalment, se deu filar.
—Sí, senyor. Pero creguim, aquell moviment fa tornar tarumba. Tot roda, tot se belluga, tot puja y baixa; sorolls á sobre, sorolls á sota, sorolls á tot arreu...

Y aixó á mí no 'm convé, perque ja sab vosté que 'l meu mal no vol soroll...

- En resumidas quéntas, el viatge...
- De primera.
- Els obrers...
- Bons.
- La fabricació...
- Brillant, sobre tot la fabricació de pitos.

FANTÁSTICH.

Un extranger que trobantse accidentalment á Barcelona, va tenir ocasió de presenciar las garrotadas de la Rambla y del passeig de la Llotja propinadas als pacífichs transeunts per aquells valents de la mala cara, dignes marits de la sota de basto, aixís com també la invasió de la Universitat literaria, realisada pels del tricorni, no pogué menos de exclamar:

—En Dumas tenía rahó. L' Africa comensa al Pirineu!

¡Tan poch que costaría dirli á n' en Silvela:—Veuré, D. Francisco, vájissen á... fregir espárrechs.

Precisament en l' actual estació en que 'ls espárrechs van tan baratos!...

—Decididament la impopularitat del govern Silvela creix de día en día. Ningú 'l pot veure, ni 'ls burgesos, ni 'ls obrers, ni 'ls elements neutres, ni 'ls qu' encare fan política. Si totas las oposicions que suscita, arribessin á unir-se en un pensament comú, no hi hauría govern per quatre horas.

Aixís parlava un ciudadá que 's preocupa de la cosa pública. Y afegía encare:

—Es molta llástima que no hi haja un home de talla pera posarse al cap de aquest moviment tan considerable.

- Jo 'n sé un—va respondre un dels seus oyents.
- ¿Qui es?
- Un general.
- Un general?
- Sí: 'l general malestar.

May mes ho olvidaré. Tots els barcos de las esquadras tirats á pico en ayguas de Cavite y de Santiago de Cuba, al ser botats havían sigut benehits, generalment per bisbes. Y á pesar de tot, ja veuhen quína fí van tenir.

Aixó recordava, diumenje, als Jochs Florals. Grans picaments de mans y estrepitosas aclamacions, en fi un verdader deliri va acullir l' entrada del bisbe Joseph. Las demostracions d'entusiasme duravan encare quan el bisbe Joseph va assentarse. Y no va tenir mes remey que alsarse de nou pera donar las gracias als seus admiradors.

Pero no va efectuarho com els cómichs que fan cortesías, sino com els bisbes que escampan benediccions.

¡Ay pobrets!—vaig pensar jo.—Ja 'us beneheixen? No 'us tirarán á pico com els barcos de Cavite y Santiago, perque aquí no hi ha yankees; pero 'm sembla á mí que al sortir al carrer, no 'us escapeu de un gran pet de garrotadas.

Y tal pensat tal fet. Poch temps després se cumplan las meas prediccions al peu de la lletra... Perque, desengányinse, no hi ha res mes perillós que una benedicció de bisbe anticipada.

¡Sempre m' ho havia figurat que no hi aniria á Mallorca!

Y no perque á certs disgustos no siga convenient posarhi molta aygua de per mitj.

Pero senyors, fassan el favor de dirme:—¿Qui després de haverse fet un tip tan extraordinari de *butifarra* catalana, té encare estómach per anarse á fer un panxó de *sobressada* mallorquina?

Dimecres, al vespre, quan va saberse que se 'n anava, eran molts els que deyan:

—¡Ay! ¡Quin garrot m' han tret de sobre!

Parodia de D. Juan Tenorio:

Ayer lo mismo que hoy armar cien broncas consigo: por todas partes dó voy, va el escándalo conmigo.

Quan en Dato 's dediqui á escriure versos, els escriurá aixís.

Un ser mal-carat está plantificat á la Rambla, garrot en ma esperant no sé quína cosa.

- Y un transeunt pregunta á un altre:
- ¿Sabría dirme qui es aquest tipo?
- Prou: un director de orquesta qu' espera que cantin *Els Segadors* per dirigirlos.
- ¿Y el garrot que porta?
- Es la batuta.

Sembla que 'l ministre de Gracia y Justicia ha entaulat gestions ab el Vaticá, en lo sentit de que 's modifiqui cert párrafo del Pare nostre, á lo menos per lo que respecta al bisbat de Barcelona.

El párrafo en quèstio es aquell que diu: «Lo nostre pa de cada día, donáunoslo Senyor en el día de avuy.»

El ministre de Gracia y Justicia gestiona perque 's diga: «La garrotada de cada día, donáunosla senyor Silvela en el día de avuy.»

A un obrer molt tranquil, li preguntavan: —Y qué fa en tot aixó que passa la classe {traballadora?

L' obrer va respondre: —No res: no hi *toquem pito*.

Al arribar á Madrid:

—Vamos á veure, D. Eduardo: ¿quínas impresions porta de Catalunya?

—Jo, cap. Las impresions mes notables han quedat estampadas en forma de verdanchs sobre l'esquena de un gran número de ciudatans.

A propòsit de las batudas de la Rambla, del Saló de la Llotja y de la Universitat literaria, deya un catalanista:

«Las ideas són com els matalassos: á copia de bastonadas s'estufan.»

Haventi á Barcelona tantas fábricas de cotó, sembla mentida que no hi vaja caure.

Per no sentir xiulets no hi ha com entafurarse un bon grapat de cotó fluix á cada orella.

Y á uns homes que no atinan en uns remeys tan senzills, fins sembla mentida que 'ls hajan nombrat ministres.

A pesar de ser tan calvo, en Dato podría dir! que 'ls que varen donarli entenent de venir á Barcelona, *le tomaron el pelo*.

A mes de calvo, en Dato es una mica ranco... pero en materia de fer certas visitas, encare no sab de quin peu coixeja.

Per cert que mentres un ciudadá observava aquesta circumstancia personal del xiulant ministre, *va* arregar una garrotada que lifeu arronsar la cama.

Y al dirigirse á casa seva, deya: —Ja té rahó el ditxo: qui vá ab un coix, al cap de l' any es tan coix com ell.

A l' arribada de 'n Dato. Cassat al vol.

—Ayay: el bisbe l'acompanya. ¿Perque l'acompanya 'l bisbe?

—Per poderlo extremaunciar en cas de una mort repentina.

EPÍGRAMAS

Després d'estafá á mitj món lo pillastre de 'n Quimet, va plegar la barberia perque no li anava bé.

Y ara quan d'ell s'enrahona, sentirán que diu la gent que ab tot y sas malas tretas ¡tingué de anarse'n al Cel!

P. A. MORENO.

Un tal Eussebi Romero ven petroli pel carré. Y li diuhen:—Qu' es vosté? Y contesta:—*Petrolero*.

LOPE DE PEGA.

Un polítich molt tranquil recomaná á un tal *Carpana* (casi cego) eficasment, al directó d' Aduanas; y al contestá aquest senyor á una molt atenta carta del polítich preguntá quin destino desitjava el seu amich y 'l polítich li va di ab tota la barra: —Si li sembla pot nombrarlo... *1.ª vista d' Aduana*.

A DEN MIRAT

ENDEVINALLAS

XARADA

AL MEU AMICH LO DESCHIFRADÓ J. FÀBREGAS

Quart repetit es dos-terça
ga-cinch que 't veig,
que no 'm rajin las llágrimas
pitjor que un nen.
Dos-hu-quart d'un-dos-tres-quarta
tens fa molt temps.
¡Que per aquella tot te vejis
tal com te veus!

FIDEL DELFI.

ANAGRAMA

La Carmeta, la Sió,
la Ramona y la Total
varen fer una obra tot
y avuy la fan al Real.

P. SALÓM MORERA.

TRENCA CLOSCAS

LINO PETRA

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas
un nom de dona.

GEROGLIFICH

CARLINS!

G. PRATS DE VILASÀ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

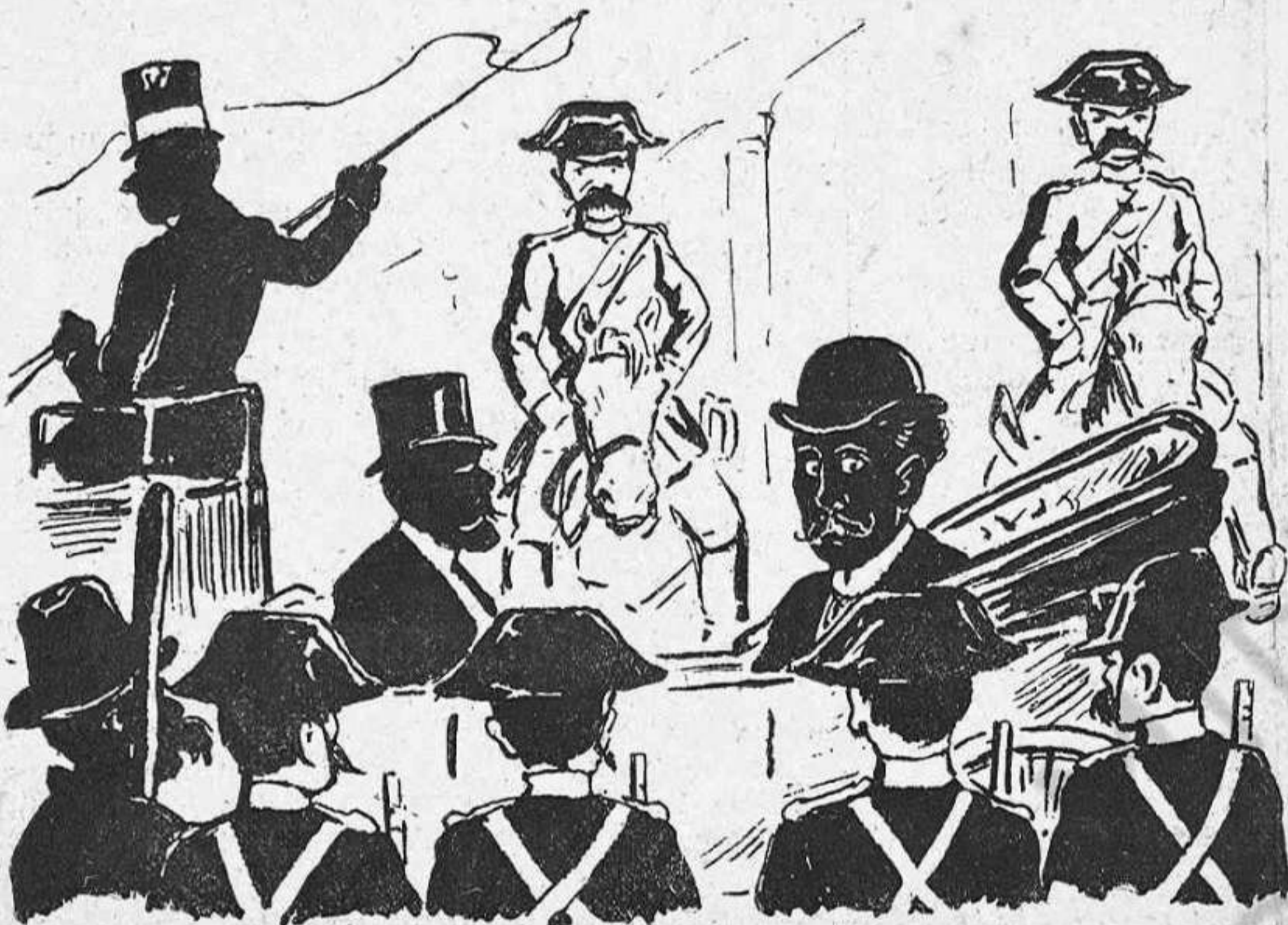
Ciudadans Alá, Ali-oli, Quiquet, J. L. Brichs Quintana, Noy
de Sans, Esca Rabill, Narciso del Toro, J. Ratsill, Juan A. y
P.—Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciudadans Sisket D. Paila, Joaquim Pujol, Dos betas y fils,
A. Messeguer:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian
Ciudadá Un gafarronet: Es poch interessant.—Emili Re-
velltós: Els versos no están mal, pero tot plegat resulta igno-
scent y de trascendencia familiar.—J. Montablis: Per la pri-
mavera tot brota... hasta 'ls sonets dolents.—Ramón Amo-
rós y Estebanell: No escrigui tant y llegeixi més.—Un Ase
A. y R.: Brams de católich no arriban en lloch.—J. Matas: Ha
perdut la oportunitat y la sustancia.—A. Q.: Celebrém la no-
ticia pero no 'ns es possible ressenyarla per falta d' espay.—
Un obrer de debó: Es tart y ja veu que ha fet el ministre. Ah,
els originals no 's tornan.—E. de Belladona: Vosté canta 'l
treball ab tant poca ingenuitat que sembla que no hagi tre-
ballat may.—D. Xacuni: Si no fós que 'ns fa por la policia...
se 'l xiularia.—F. Carrasca Gayan: En els versos de vosté hi
ha música pero es mal instrumentada; ademés el motiu es una
equivocació.—Carlos Tutusaus: Defectuós y manso.—Ri-Ma:
Liástima de picardia, tant mal empleada!—Peret del Cafè: La
estrofa que vosté vol suprimir es la que 'ns ha fet mes gracia;
ab tot, ja veu que no es publicable. Avuy no 's pot parlar d'al-
tre pet que del de segadors. El sonet continúa siguent rípiós
y manso.—J. F. (Perelló): La noticia no té prou interés.

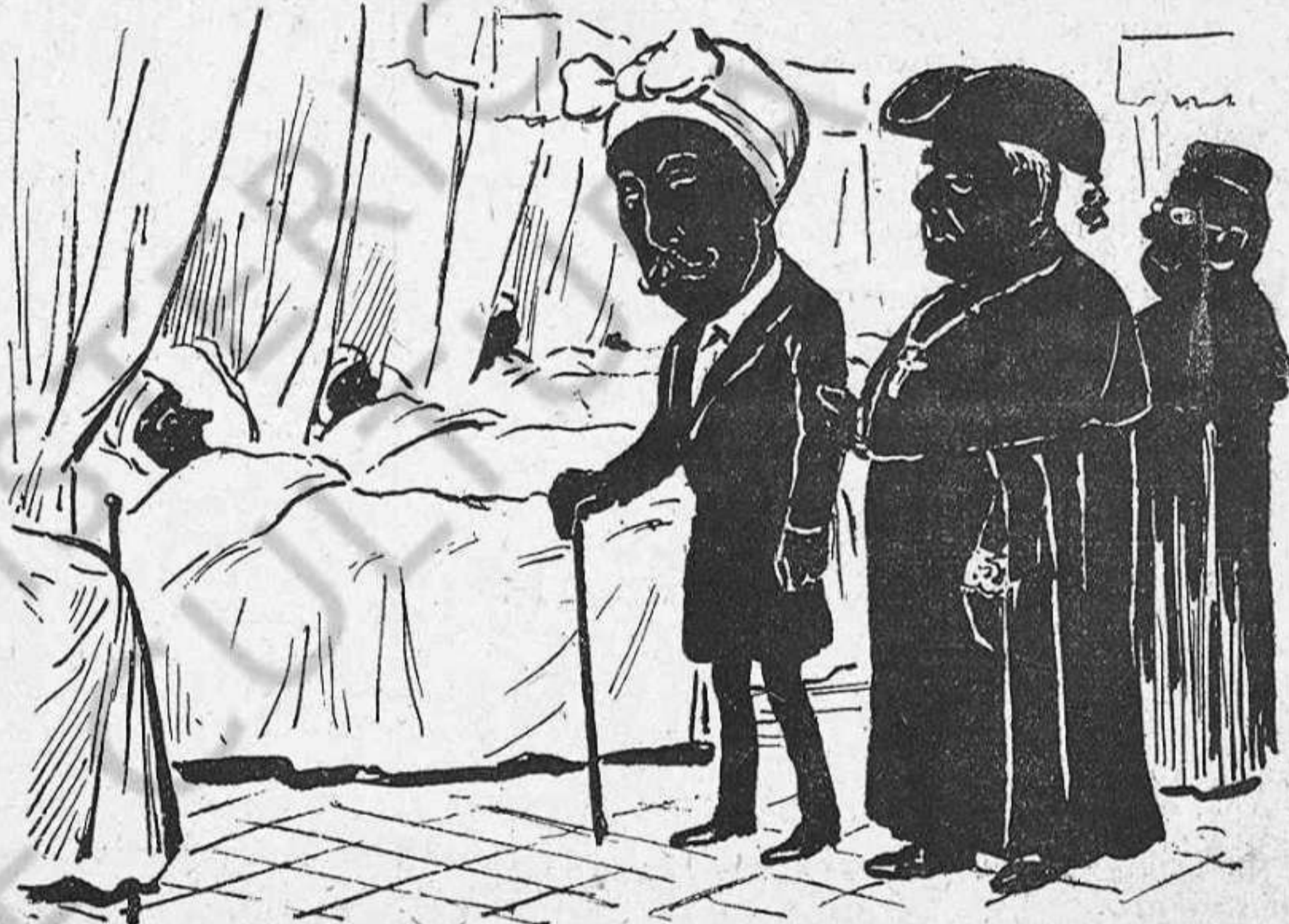
ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20.

A. López Robert, impresor, Asalto, 68.—Barcelona.

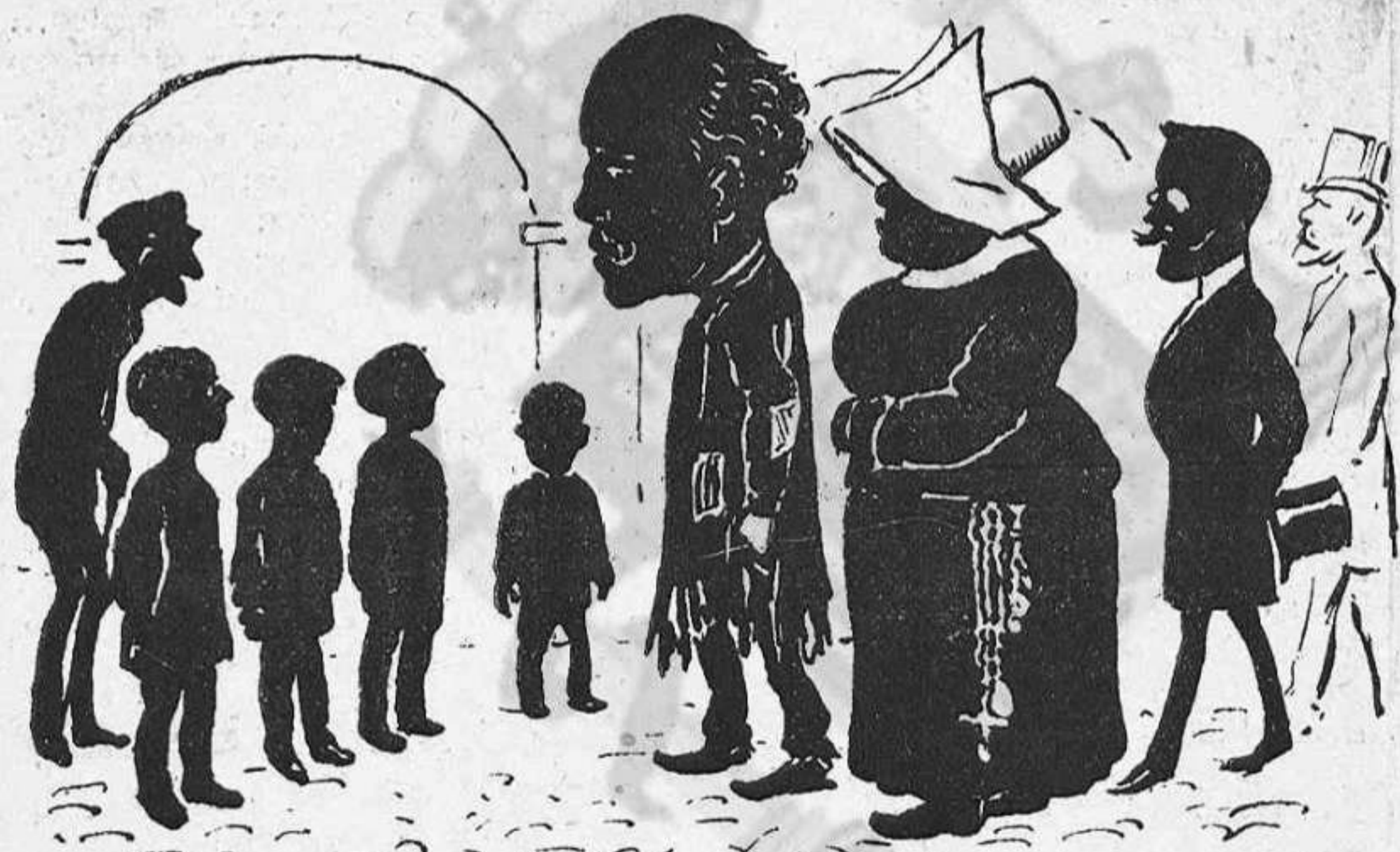
NOTAS DE VIATJE

L' entrada va ser solemne, y feya molta tropa.

De tant emocionat que va quedar, van portarlo al Hospital.

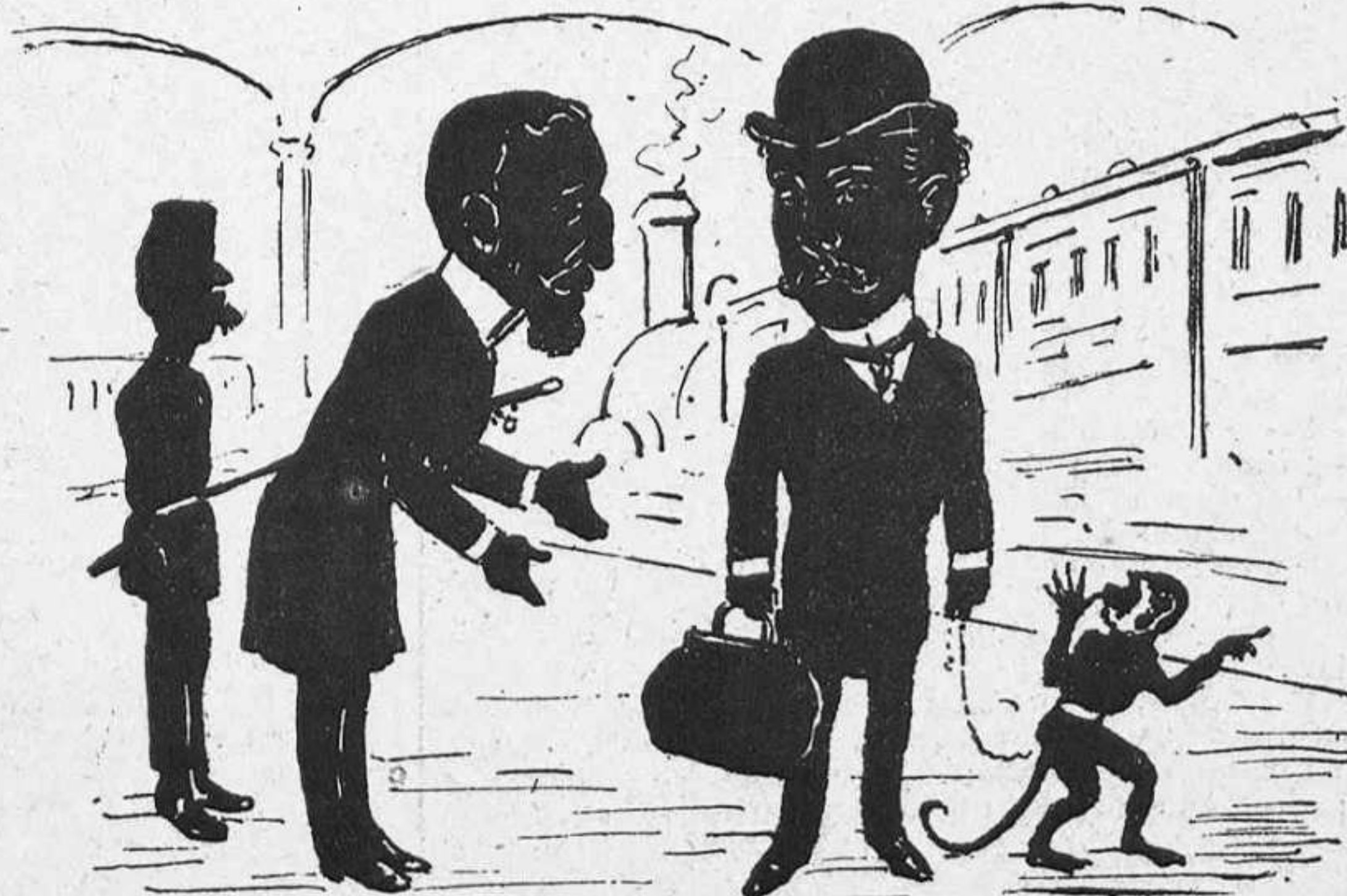
Y del Hospital, al Hospici.

Y del Hospici á Montserrat, á pendre l' ayre. Per cert que davant del Ca-
ball-bernat vá exclamar:—Maldito país, donde hasta las peñas tienen la for-
ma de pito.

El nostre pá de cada día.

Al despedirse:—Tocayo—li vá dir l' hermano—prenguin la bona voluntat;
s' hi ha fet lo que s' ha pogut.